

hogy hiányoztál változatlanul
a gyerekkorom folytatása vagy
s ehhez ragaszkodom makacs kata
egyébként kontyban hordom a hajam
s látlak a lapokban öröm hogy írsz
bár ebből hideg öröklét süvít
ha mégis jönnél tudasd majd velem
és éléd megyek hegyeshalomig

APOKALIPSZIS

ki lehet itt idegenebb?
a mennyezetten mécs pislákol
s a műfogsorom rám nevet
az elhagyott vizespohárból

Nádasy Ádám

AZ ESERNYŐ

Az esernyővel problémái voltak,
minduntalan kinyílt, amikor nem akarta,
amikor meg akarta, hiába nyomta
a gombocskát, valahogy beragadt,
piszkálta, erre meg kiugrott a helyéből,
és ismeretlen helyre elgurult.
A kulcsát vette elő, azzal ügyesen
benyomta a szárban lévő fémrugót,
mire az esernyő azonnal kinyílt,
többekbe beakadt, az utasok
ámulva nézték, hogy ni, ennek
az esernyője kulccsal nyitható.
Alig bírta becsukni, csöpögött, utána
úgy fogta össze a nyakán,
minthogyha meg akarná fojtani.

AZ ÓRA

Az órát érettségire vették neki,
keletnémet volt, nem szerethető.
Pedig a Glashütte patinás márkanév,
mondta az anyja, és az apja is
bólogatott, na annak aztán
fogalma nem volt az ilyesmiről,
műszaki cikk, ugye. Az üvege
magas volt, domborúan régimódi,
és külön körben, kerek mélyedésben
futott a kis másodpercmutató.
Elvileg vigyázott rá, de a vonaton
kézmosás közben, már Wrocław után,
lecsatolta és a mosdóra tette,
egy lengyel nő ment be utána, *meine Uhr?*
my watch?, hiába állt eléje, úrinői
tartással, felvont szemöldökével
csak intett: félre, siheder, mit képzelsz itten.
Nem motozhattam meg, mondta a többieknek,
hát nem, mondták. Nem bánta igazán.

A KUTYA

A kutya bronzból volt, bronztalapzaton
szétterpesztett lábakkal állt, az alját
zöld filc borította, az egyik csücske
levált, és valahányszor az ember letette,
a tenyerével kellett odafogni.
Egészen körbe fordult a kutya,
a hátsó combjában volt valami,
azt próbálta meg leheletfinom
csattintással, visszahúzott fogínnnyel,
szinte már mosolyogva megharapni.
Eladtam, közölte a felesége,
nagyon kellett akkor a pénz, lakásra,
meg volt beszélve, hogy amit lehet,
eladnak, hát ez sikerült. Akármivel
le tudjuk nyomtatni a dolgokat.
A nagypapa mondta mindig neki:

*nyomtasd le, fiam, azzal a kutyával
az írást, hogyha jön a huzat. „Majd csak akkor?” –
pimaszkodott – „nem kéne most, előre?”
Okos vagy, okos, mondta az öreg.*

A BICIKLI

Enyhén más volt, huszonhetes,
két kézifékes, kontra nélküli
Superla Sport, de sebváltó sehol.
Tulajdonképpen miért volt mindene
más, mindig más, mint a többieké?
Lehetett visszafelé hajtani,
vagyis csak tekergetni a pedált,
ez nagyon elegáns volt, percegő
hangot adott, mindenki odanézett,
kanyarban át lehetett igazítani
a pedálok állását aszerint,
hogy melyik oldalra dőlt be az ember.
Titkos megállói voltak, ahol muszáj volt
megállni, vagy ha nem lehetett
(mert másokkal ment – ez ritka volt;
vagy mert meglátták volna, hogy ő mindig
a Molnárék előtt picit megáll),
akkor magában, mint a hasbeszélő,
hangszórósan bement: gyorsított személy.
Működött rendesen, de női volt,
a bűdös életbe, rá is kérdeztek mindig.

Czesław Miłosz

EGY KILENCVENÉVES KÖLTŐ DEDIKÁL

Hát mégis túléltelek, ellenségeim!
Neveteket már moha borítja.
Pedig milyen buzgón vezettétek a hajszát
Az elfajzott gaz áruló nyomában. Tanmesék
Mondják: a végén győz az igazság.